

f. Eks. i den store Jærnbane-sygekasse for Sjælland og Fyn, at Medicinforbruget var meget stort, og at Udgiften for Sygekassen formindskedes til det halve, da det paa-lagdes Medlemmerne selv at betale 25 Procent. Ogsaa Lægerne misbruges, hvor der ydes fuld Medicin, og Lægebetalingen bør være større, hvor dette er Tilfældet.

Karenstiden er væsentlig sat, for at ikke syge Medlemmer skulle melde sig ind og straks kræve Hjælp, men lige over Ulykkestilfælde gælder denne Frygt jo ikke, Humanitet taler derfor, for at den falder bort ved Ulykkestilfælde.

At Kommuner skulle dække Sygekassers Deficit, ved Epidemier finder jeg umuligt at gennemføre, hvorledes skal Sygekassen kunne føre Regnskab særskilt over Udgifterne ved de epidemiske syge som nu f. Eks. ved Influenza eller overhovedet ved alle de Epidemier, der ikke tages under offentlig Behandling? Jeg tror ikke, en eneste Sygekasse nu har Bestemmelse om Nedsættelse i Høgehjælp under Epidemier, og det behøves heller næppe, naar der i Sygekassens Love findes en Bestemmelse om, at i Tilfælde af Underbalance kan Hjælpen nedsættes eller Ekstrabidrag opkræves. En saadan Bestemmelse haves nu i mange Sygekasser og bør ogsaa til-lades i understøttede Sygekasser. Hvis Kommunen skal dække Deficit, er der jo slet ingen Grund for Sygekassen til at nedsætte Pengebidraget. Bestemmelsen om, at Hjælpen ophører, naar den er ydet i 60 Uger, i 3 Aar, er farlig, den vil føre til at Medlemmer for ikke at slettes af Sygekassen passe naar ikke at forlange Syge- penge mere end 59 Uger i Løbet af 3 Aar. Der maa meget hellere fastsættes et bestemt Beløb, som Medlemmet ikke maa overskride; dette Beløbs Størrelse bør an-sættes efter det Antal Aar Medlemmet har været i Sygekassen, og sættes saa højt at Medlemmet i hvert Tilfælde vil faa betydeligt mere, end han nogen Sinde har ydet til Sygekassen. At fastsætte 100 Gange Medlemsbidraget ens for alle Medlemmer, er næppe rigtigt, da den, der har været 1 Aar i Sygekassen, ikke bør have Ret til lige saa meget som den, der har betalt i 20 Aar. Efter Fattigloven kan Medlem-met jo faa lige saa meget og lige saa længe, som Sygekassen har ydet, en Bestem-melse, der er meget smuk men meget vanskelig at fortolke, og som vistnok vil give Anledning til megen Strid, den vil i al Fald gavne de Medlemmer, der ikke længer kunne faa Hjælp af Sygekassen.

Bestemmelsen om 45—55 Aar som Aldersgrænse er meget uheldig, det gælder for enhver Sygekasse om at faa de unge til at indtræde, og Grænsen bør derfor kunne sættes langt lavere. De unge bør ligefrem lokkes ind, derfor bør det ikke kræves nødvendigt, at Indstud altid skal betales, de unge bør kunne fritages for Indstud. Indstud, efter Alderen forhøjet, er kun et meget daarligt Ækvivalent for den højere Alder, denne burde betale højere Medlemsbidrag. Naar Sygeligheden for de unge er 3 Dage om Aaret, er den for ældre 6—8—10 Dage, nogle faa Kro-ners Indstud dækker altsaa ikke Sygekassens forhøjede Risiko for ældre Medlemmer. Indstud burde egentlig kun betales for at faa Andel i et muligt Reserveresond. Om Befordringen har jeg udtalt mig i min tidligere Artikel.

Jeg indser ikke, hvorledes det skal blive mulig for en Sygekassedirektør at klare alle de Stær, denne Lov frembyder, Stillingen vil blive overordentlig vanske- lig, og jeg tror, den ansatte Løn er altsor lille, hans Medhjælp maa blive betydelig, især da han maa vente at tilbringe megen Tid paa Rejser for at undersøge og vejlede.

Jeg har her fremsat en Del Bemærkninger, men der kunde jo være Anled- ning til langt flere, men det er ikke let at gøre det skriftlig. Tror Hr. Greven ikke, det kunde lade sig gøre at komme til at forhandle mundtlig med Udvalget, jeg var i saa Tilfælde villig til at tage til København en Dag i den Anledning. Af- døde Berg udtalte en Dag, hvor vi forhandlede denne Sag, til mig, at naar Sagen en Gang kom frem, var det jo heldigt, om det eventuelle Udvalg kunde konferere med mig. De kunde da ikke foranledige en saadan Forhandling? Sagen, som jeg nu har arbejdet med en halv Snas Aar, interesserer mig i høj Grad, og jeg vilde gerne have et godt Resultat ud af Loven.

Med Høfsagtelse, ærbødigst

E. W. Trantner.